

Vilém Závada:

CESTA PĚŠKY

VZÝVÁNÍ POEZIE

*Ozónová hořlavino,
tavící kov zoufalství
ve sklepení srdcí,*

*zápalná pumo krásy,
vrhaná po okoralé zemi
v básníkovy lásky dostřelu,*

*islandský gejzíre,
chrlicí oheň s lávou
z ledovcových kráterů,*

*zelenovlasá kometo,
zjevující se na nebi
v čase blízkém zemětřesení,*

*zarsš noční oblohou!
Mízy pod zemí už vzlykají
před strašlivým jara výkřikem.*

Úzkost

*Po nesmírné zemi holé
jako ve výbušném dole
hrůza světélkuje v tmách.*

*Nízko nad hlavami,
blízko pod nohami
cosi zlověstného praští,*

*jak by podkopaný svět,
přetížený horstvy béd,
měl se zřítit do propasti,
jak by země zbídačelá
toužila se osvobodit zcela
ve strašlivé explozi.*

*Přeubohé srdce zděšené
- křehoučká ty skořápečko slz-
v kterou chceš se ukrýt tvrž?*

OSTRAVA

*Sirá země kamenitá
- popelavá skořápka-
v kaňonu hald skryta.
Černý deštík nad ní lká.*

*Pod vrstvičkou černé hlíny
je jak v mraveništi slují.*

*Z uhlí jedovaté plyny
třaskavě tam vybuchují.*

*Pod nebesy z plynné škváry
krabatina ztvrdlé lávy
prostírá se do dálavy
za soptění sirné páry.*

*Hle, má drahá rodná země -
spáleniště opuštěné.
Jenom jeden havíř – hlad -
neustává dolovat.*

KAMENITÁ ZEMĚ

*Tvrdý je náš chléb,
ó země,
dásním v ústech nebes?
V žírné půdě sypčí nad mouku
a jemnější než květný pel
tvrdě občas zaskřípe
balvan v trávě zarostlý.*

*Však i ze skal nejčernějších
bříza nebo Smrk se zazelená
na vrcholku nad srázem*

*a i kámen na silnici
v touze obejmouti zem
pod kopytem koně zajiskří,
křídélkem svitu siného ji pohladí,
dříve než - vylétnuvši z tmy -
postřeleno do tmy upadne.*

BESKYDY

*Když zem se rozloučila s nebesy,
pospíchajíc už dolů k rovinám
a k tučným stádům v podlesí,
kde zlatě zrál obilný lán,*

*omeškávaly se Beskydy
v huňatém lesním kožichu
trošičku pozadu a vždy
k obloze zahleděny potichu
mávaly jí mráčky na pozdrav.*

*Sklizeno všechno obilí
a vítr skučel v strništích
a pasekáře zavál sních,
jen ony ve výších se zpozdily.*

*Však od těch časů
zelená něha v ráztokách
a zalesněné hřebeny i svah
se sluní v podnebeském jasu.*

*A tolik vůně ze smrků a z malení
jim mámí dech,
že ji odvívají po zemi,
jak ženy v průvodech
odfukují kadeř z čel,
když je vítr obletěl.*

RODNÝ KRAJ

*Sírově žlutý dým, žíhaný plameny,
vál nad krajinou kanálů a hald.
Vyhasly hutě nad kráterem tmy
pod nebem zataženým v asfaltový smalt.*

*Na dno klesla země, mlžná usazenina,
a sivá křídla z dýmu víc už nevzpíná.*

*Hluboko jsme padli s krajinou svou,
chrlice krev lásky nachovou,
ale jako hutě plály kdysi dýmem,
hoříme řeřavou vírou : Nezahynem!*

CHUDÉ ŽENY

*Vlak
z tunelu tmy
sjíždí v hloubku noci.*

*V tmách
cesty klikaté
srší ještě od blesků.*

*Po cestách
žebráci se plouží
ze života vyhřezlí.*

*V barabiznách
ženy plné modřin
na mučidlech lásky.*

*Přetaveny mdlobou
jako ruda bleskem
v křečích počínají.*

*Zdřevěnělé
od motyk a břemen
v krvi potrácejí*

*s noži bolesti,
zapomenutými
v lůně drancovaném.*

MARNOTRATNÝ KRAJ

*Popelavý kraji ji kamenitý,
celý sražený a zbitý,
černý dým je roucho tvé.
Zakrývá tvůj hrb i rány,
které do boků ti vklány,
a hřeje kosti prokřehlé.*

*Plamen u cisteren s plyny,
žlutá mračna nad komíny,
uhlí ze dna šachet vrhané...*

*V hořící a dýmné tančárně
v nocích mrháš mládí své,
zarputilče tváře ztrhané.*

*Servav i tu plevel z polí,
dýmáš obnažen a holý
tajným hořem v tmách.
Dole srdce tvé se chvěje
lomcováním beznaděje
s temným hřměním v hlubinách.*

*Z hloubi zkamenělých cév
chrlíš zuhelnělou krev,
drásáš útroby své v harakiri
a sám si vršíš hranici
k ohnivému nebi strmící,
autodafé z uhlí, rud a síry.*

*Oděn v plášti ze sazí
v sebevražedné své extázi
stoupáš k ohni na asfalt...*

*Oplakáván podzimy i jary,
zkamenělý mezi škváry,
nevstaneš už nikdy z hald?*

LOUČENÍ

*Stesk v srdci zafučí jak vítr bory,
když po kraji se díváš naposled.
Potají vzlykneš, jako zavzlykají hory,
a zvolna vracíš se, už nepohlédnuv zpět.*

*A přec jak srna z tenat svých,
ze želez v trávě ukrytých,
odevšad vydíráš se pryč.*

*S bolestí jako náplast z rány.
strháváš vše, číms opoutaný,
a daleko a navždy odhazuješ klíč.*

*A srdce, která tajně mrou
pro tebe něhou palčivou,
odrážíš bodcem krvavým.
Ty naléháš i na dýku,
hnán pudem žalu k úniku.*

*A přece prcháš dál a dál,
jen aby někdo oštěp vklál
a navždy přibodl tě ke zdi lásky.*

DÝM V KRAJINĚ

*Mládí mé, už jen dým
za tebou se táhne krajinou.*

*A už se ztrácí i ten dým.
Kam se naše leta pomínou?*

ZA HRADBOU TICHÁ

*Spí
v modré čekance
žlutá mandelinka.*

Aby se nepolekala,

*tiše
schvěji se do sebe
jako do vývěvy.*

Taková je má síla.

RŮŽE

*Je zákon v tom či šprým,
že růže voní vždy tak krásně?
Ty růže snad jsou skvělý rým
na konci tajemné básně,*

*anebo div okultní
zhmotněný z jiného světa.
Tak málo se o nich ví,
a kvetou každého léta.*

BÁSNÍKOVI

*Hle,
moře
zahaleno v páru
podává oblakům svůj prs.*

Mnoho vodstev se v něm slévá.

Tys jak azurové nebe.

*Oblak z hořkých vod
jako pod oblohou
v srdci tvém se mění v déšť*

*a sladce poprchává na růže
a hudbou šumí do snů milencům
a jako vodní prach
vyschlý obzor svlažuje.*

Ty jak duha při tom záříš.

VÁŽKA

*Hle, vážka
ustrnulá v letu
nad rákosím sní.*

*Jako azurové mimikry
pod závoji třpytných křídel
v rajské prázdni tkví.*

*Královničko snění,
vznášející se nad vodami,
tys mé duše sestrou.*

*kéž by mohla na vše zírat
jak ty stále na hladině -
výšky v hloubkách prolnulé.*

PO DEŠTI

Po dešti.

*Pomněnky,
drobounké pradleny bledé,
v ozónu perou vzduch.*

*Duha
na bělidle nebes.*

Země

*z hloubi lesů vydechne
a blankytně si promne oblohu.*

*Jen tobě
hrdlo lítostí se svírá.*

*Proč nesvlaží letní déšť
lodyhu tvou podřatou?*

LÁSKA

*Žhavým pakličem ses vloupal,
neviditelný lupiči.
Místo srdce zavrtal jsi do skal,
kde ani lišejník neklíčí.*

*Ale nadarmo a bez odměny,
sladký zákeřníku, neloupils.
Vzdech, jak balvan vylomený,
protrhl spodní pramen slz.*

*Trhal jsi mi srdce, vražedníku,
střelným prachem svým.
Uloupils jen povzdech díků
za štěstí, být tebou vražděným.*

TRN

*Zahrada
z hloubky vůní vydechne,
jak by jí spad kámen ze srdce.*

*Jenom tebe
tajný osten hubí,
v hrudkách krve neotupen.*

*Kdy opadla růže,
nad ostny jež kvetla,
sladká růže zranitelka?*

*Vyvanuly vůně,
zpopelaví nach,
jenom osten nepomine.*

Ten trn je páteř tvá.

VYRUBANÝ LES

*Mé srdce - porubaný les,
mýtina vykotlaných pařezů,
světélkujících na úpatí noci.*

*Kde jsou mé krásné stromy,
hučící snové mládí
s korunou u nebes?*

*Postínány dole u země.
Kořeny však svými pařáty,
zpola v hlíně a zpola vyčnělé,*

*když v zemi zarůst nemohly,
se drží křečovitě rozpjaty.*

*Mé srdce - vyrubaný les,
pokácený hájek zpívajících žen.*

*Mé srdce rozervaná průrva,
ale v propasti je zlatý kvítek
a v hlubinách pod skalami
říční něha klokotá.*

RYBÁŘ

*Nad vodou a nad rákosím,
jako vybroušené břitvy ostrým,
zpevné vážky tančily
chorovod svůj opilý.*

*Kraj se zatřásl a ztich.
Kdesi v dáli ve výších
zahřměl hrozný smích.*

*Na hladině v jezeře
opar stříbrný se chvěl.*

*Sršel zlatý slunce lesk
a za ním blesk a blesk
v strašně ironické hře*

nebes oslnivých zrcadel

*V slavném tichu poledním
nepohnul se ani stín.*

*Ani list, jenž z olše sletěl,
na zem tenkrát nedoletěl,
strnuv na blankytné terase
jako duše oněmělá v úžase.*

*Jenom rybka pod kameny děr
na udici zabodnuté do žaber
a vzpurník se šaškovskou korunou,
zasažený nebes harpunou,*

*v krutou bolest zakousnutý
zalomcuje rybářskými pruty*

*s vyčítavým okem laním
a se srdcem rozervaným.*

*Zatím v dáli ve výších
stále hřmí ten hrozný smích.*

BLAHÉ SVĚTLO

*To světlo nikdy nezakoření se v zem
jak topol, hloh anebo rmen.
Je květem povětří a jeho sen
a na noc nezapadá se sluncem.*

*To světlo zraje s bolestí jak vřed
a nenadále pukne uzralé.*

*V tvé duši - zrcadle vody zmodralé -
může se nebe jasně usršet.*

Letní den

*Nad hladinou zrcadlových vod
strmí topol hromosvod.*

*Krajem křížují se stezky,
meze vyorané blesky.*

*Z výše azurové rozhledny
do dálek se rozhlížejí dny.
Třpytivý vzduch hřmí a taje,
čirým ohněm plápolaje.*

*V nebi zlatém bílý mrak.
Krása rdíc se klopí zrak..
Ach, jít po proudu své lásky
mezi vymetajícími klásky.*

*V slunné letní pohodě
život nechť je kruhem na vodě
nebo jak let vážky zázračný:
Sladko žít a zajít pod mračny.*

KOUPAJÍCÍ SE DĚVČE

*Za vsí u aleje topolové
ve hlubině smaragdové
ztracený ráj rosniček.*

*V chladné vodě zelenavé
plavé děvče plave.*

*Bílých paží pád a zdvih
v zelenavém lůně zemní vláhý
jak němý tlukot nenarozených.*

*Ach, plout a žít
a nemusit se ještě narodit!*

JIŽNÍ KRAJINA

*Sálá poledne a oblak vůní žhne,
v mdlobách myrt a mimóz vydechlý.
Ani lístek olivy se v žáru nepohne.
Palmy vytepány z kovu sní.*

*Nad zálivem vzduch se v ohni taví
v azurovou sopku démantové lávy.
Vulkánem se k nebi dme,
do běla když žhaví poledne.*

V slavném žáru třpytivém

*kalný duch tvůj snivý,
rozdmycháván v neustálém žhnutí,
protavený v křišťálové huti
plane v čirém žáru ohnivém.*

*Nezbarvený čmoudem zemin
ani rudných přímísenin
stoupá nad vzduch oslnivý,
kujný pod nejlehčím kladivem*

*Hle, toť chvíle jásavého plání.
Skály strašným světlem rozkřesány.
Visutými terasami jas se klene,
však země pod ním - strusky vypálené.*

*Žíznivá má láska, třpytně zelená
a kvetoucí jak české luhy v máji.
My bychom zvadli ve slunečném ráji,
tam, kde nemá vláhy země kamenná.*

ZELENÁ EXTÁZE

*Ze všech květů stoupá
vysoký tlak něhy
na pevninu lásky.*

*Země oblékne si šat
z nejčistšího vzduchu tkaný
a stříbrem jezer krumplovaný.*

*Vítr - azurový kohout
na hřebenech trav.*

*Včelami prolíbán
také strom se vzdá
a nasadí plod.*

*A roub
nejbohatěji ženě do květů
v místě řezu nožem zahradníka..*

*Bolestí je země
šťípena a bolest její početí.*

*Ó živote,
tvá magnetická střelka
míří k severnímu pólu zániku.*

*Blátem a krví zbrocený,
amazonsky zelenavým tokem
se řítíš do propustí prázdna
a k smrti pevně svíráš milenku svou zem,*

*že vzkřikne
zarděním zeleným a květů zaštkáním
svou rozkoš z objetí
i hrůzu před koncem.*

ŽABÍ ZPĚV

*Když žába zaskuhrá své skřeky osiřelé
na kraji fontány s šumotem vodotrysku
- královna rybníku zbloudilá v písku -
probouzí v srdci pláč jak nářek Izraele.*

*Ve světle z neónu, jež lživě mhourá tmou,
pobledne mrtvolně propadlá tvoje tvář.
Ó, jak je bez jasu městského ráje zář
a život truchlivý nad zemí zhrzenou!*

*Je dusno v ulicích a sucho po parku.
Na pažit zažloutlý šedavý sedá prach
a ještě dusněji ve zprahlých útrokách,
jež v žízni bezedné sají kouř oharků.*

*Blouznivé tuláky, když bloudí po sadu
a večer pod mraky sní dlouho mimo dům,
nutí cos naslouchat ropuším chorálům,
lkajícím vlahou tmou od slunce západu.*

*Pochmurný žabí zpěv, co z hrdel noci zní,
a s vůní syrovou sem z dálav mládí vane
jak z hlubin ze země slzami svažované,
kde v hrobech zasutých kostí všech mrtvých tlí,
děsí a drásá sluch jak bubny pohřební,
v průvodu ponurém když kráčí k popravě.
Ó, vzpomeň, člověče, a kaj se krvavě,
než nad tvou mumii noc navždy zkamení.*

*V té siré půlnoci nad víno tě zpíjí
prašivá ropucha tam dole v močálech,
když chroptí v rákosí a šílí v chorálech
a v tryzně zvířecí v bahnu svém se svíjí,*

*Jdou pozdní tuláci, co snili v alejích.
Jak rosou zavlnou zas lada spálená
a trávy vstávají - jim v srdce
zraněná ty žabí nešpory svůj balzám nalejí.*

CESTA PĚŠKY

*Obloha se níží hloub a hloub,
a jak by se utahoval šroub,
tísni bezhlesou tě svírá.*

*Jaké bouře se to Zenou
nad planetou vyvrácenou?*

*Zůstane nám aspoň zem
holé spásy ostrovem,
až po ukončení zmatků
začnem opět od počátku?*

*S těkavostí rozsypané rtuti
světem jsme se rozprchli
a svou láskou povrhli.*

*Vlaky, letadla i automobily
a všechny divy mechanické*

*jsou jen rychlé protézy a nenahradily
pomalé a pevné chůze lidské.*

*Vystoupím a dál už půjdu pěšky.
Na dlouho snad osiří můj dům.
Bludný zpěvák zpívám krajanům.
Znaven usednu si u vojtěšky.*

*Ach, být svoboden a jít a jít,
jak bys vrh a zatahoval síť,*

*jak bys vyšplíchával z plic
palčivost své něhy u silnic.*

*Vystoupím a dál už půjdu pěšky.
Cesta rodnou krajinou tě vznítí,
jak bys rozdmychával výheň žití.*

*Nevidím vás, bratří, ale chléb váš jím
a oblékám šaty vámi tkané.
Chtěl bych pohlédnout vám v oči ustarané
jako ženám potmě líbaným.*

*V tichu spím, když za mne bdíte,
i když pro mne krvácíte.
S vámi chci svůj osud hnísti
jako chleba pod kopistí.*

*Vždy vám budu dávat žár a kvas.
Země na něj živnou mouku zas.*

*Země moje drahá,
přijdeš v dřeváčcích a v sukni polátané
Jako venkované dva se spolu uvítáme.
Přivineš mne k hrudi plné osinek,
jak jsi zběhla ze stodoly kousínek.
Rukou zkrvavělou od vázání mandele
pohladiš mne jako nechtíc po čele.
Z úst tvých žhavě dýchne
vůně páleného chvojí.
Blahem srdce ztichne,
jako u matky se upokojí.*

*Země, černozeleňavá tůně,
tys jak kůra mozku zvrásněná.*

*Nepřeborné zálohy v tvém lůně
a hned po bohu je moudrost tvá.*

*Tys nám od kolébky zasnoubena.
Jen pro první lásku svou
z krvácející vzpoury zhrzenou
srdce do smrti tak sténá.*

Jak vítr do křídel tě nabírám.

*Na hranicích strmíš zalesněnou hrází.
Jako zkamenělý var,
sopečný když vyvřel žár,
či jak by tě kamenovat dali,
ční tvé pohoří a skály.
Ale v hloubi kraje,
jako vzduť vlna v zátoce*

*v bezvětrí se složí v pokoji
nebo pěna pod kořáním v potoce
nad vírem se ustojí,
zlaté poledne tvé zraje.*

*Žírná, nedozírná,
chrlíš vřídla, uhlí, zrna.*

*I když noc ti víčka zatlačí
a deště, omývači mrtvých, tebe omyjí
a sněhy rubášem svým bílým přikryjí
a topoly a olše z pastvin ční
jako z umrlcovy tváře štětiny,
ty zas vstaneš 2 černých závějí,
sotva jaro zvedne křídla,
a v skořápkách ledů zapípají zřídla.*

*jak z noci šlehne den a srší,
tvoje žatva hřmí a na návrších
do plamenů nebes rozkvétá
jakoby z ošatek ohně zasetá.
Zelenavá jař a květ a žeň...
Bubnováním cepů rok tvůj dovršen.
jako sýpky vždy se naplní
zlatým zrním z nových žní,
dnů tvých nikdy neubývá.*

*Zabzučením komára náš chvat
ve velebném hřmění ticha z lad.*

*S lítostí vždy slunce odtrhne svůj ret
a s pláčem ker též odcházívá led,*

jenom pro nás míváš pelyněk svých běd.

*S hořkostí dnes musím žalovat:
Milióny synů tvých má hlad.*

*Tolik dětí jasně výská po vsích,
jako v šeru zahrad světlem křičí kdosi,
ale dřív než prvé jaro rozkvítá,,
smrt je morovými prsty spočítá.*

*A nač vyhlížejí oběšenci v olšínách?
A co utopence fascinuje ve struze?
Marně štká hlas žalující v tmách?
Žene je pud bolesti a touha po hrůze?*

*Ó ty věčné hnízdo skučení,
v lijavci slz vyhlížíš své jitření.
Ó ty krutá hladomorno s kostnicí,
v útrokách jen kostmi chrastící!*

*Údolí slz je tvůj druhý pól,
omývaný krví kol a kol.*

*V hloubi krvavá křeč bolesti,
v hrdle zalykavý kлокot blaha,
svijíme se, ukrutná a drahá,
jak rodičky čekající na štěstí.*

A přec!

*Všechno kvílení jen mráček na zemi,
jež oceán azuru svým jasem velebí.*

*Mnoho pramenů a jedno ústí,
mnoho ústí, ale jedno moře
a to jako páry hoře
v oblacích se na déšť mění
a zas crčí dolů k zemi.*

*Tvoje propasti a srázy -
jsou jen zelenavé léčky hluboké,
políčené v hustém mlázi,
čižbařko krásy divoké!*

*Chléb se nepřejí a voda nepřepije.
Ani řekami se moře nepřelije.
Nedomiluje se, kdo ti věří,
ani lásky tvé se nedoměří.*

*Chudý raneček a v ruce s holí
vydáme se na pouť mezi poli.
Třebas na krok nezřít cesty,
nad hlavami nám vzplanou hvězdy.
Podle nich si poradíme.*

*Cesta v noci vylidněnou vsí.
U vrat statků vyjí k luně psi.
Z chalup u silnice kvílí
novorozeňátko nad svou první chvílí.
Dlouho slzičky je budou skrápět,
než se zveselí a naučí se hrát
a v očích ledy úžasu mu začnou tát.*

Zastavíš se pozdě v hospodách.

*Slyšíš smích i nevázaný tlach.
Z tvrdých prsou stesk se rve,
mezi zuby zaskřípe.
jako pod nákladem těžkým v nápravách.*

*Život bořívá se po kola.
O pomoc však nikdo nevolá.*

*Nerozdrtí zrna cepů rány,
hřebů nerozbijí kladiva.
Nevyhubí tě zášť zuřivá,
národe můj, mečem ukovaný.*

*Kolikrát jsi spadl ze snů lešení,
střapatý vlas pýchy z čela sedřený.
Nevykrvácel jsi v tratolišti sil,
přísát k zemi šarlatovým trsem žil.*

*Uschne tráva ve škvírách,
avšak netřesku se daří.
Pokveteš i na skalách,
odkojený blesků září,
strom, jenž pučí plaménky,
když jej tešou sekerky.*

*Tvrdý pro bolest tvůj vryp.
Nářek za tebe se nezpovídá.
Jenom když se ostří šíp,
zásvit křemen vydá,
nebo pod úderem kladiva
třeskně jiskra zářivá.*

*Po staletí mečem křesaný,
číhajícím dechem rozdmýchávaný,
sršíš blesky po zemi.*

*Tvoje struny zvonivého zvuku,
napínány na houslích jak v luku
pro střely i pro smyčec a dívčí ruku.
Mraveniště všední píle,
skalky u zahrady,
květinové sady bílé
jsou nám barikády.*

*Žhoucí oheň věrnosti,
radost žítí s živými,
láska k hrobům s milými
zpevňují nám pevnosti.*

*V touze ve svobodě žít
puška může nám i křídlem být.*

*Každý země trn
krví naší potřísněný.
Obzor je pln
našich běd a bdění.*

*Aspoň ve vesmíru hoře svého
každý z nás tu sluncem je.
A co planet kolem něho
křížuje se v záři tesklivé!*

Všude azurové pyramidy

*nadějí, tuh a snů,
postavené v rozkoši, i z bídy
procesími praotců.*

*Ani hroudy nezlíbané snem
není v rodném kraji nesmírném.
I rumišťe plná býlí
dechem nadějí jsme orosili.*

*A co mrtvých lásek v hlíně spočívá
a nostalgiemi nám srdce rozrývá!*

*Život známý jako nerozvitá růže
zakrňuje sotva počatý.
Bědy sdírají jej s kůže,
kořínky mu přerývají lopaty.*

A přec jak je sladký a jak bohatý.

*Černou skálou tížil mě můj žal.
Jako skálu jsem jej rozmetal.*

*U kořínků života jsem hoře sál,
do poslední slzičky je vyplakal.*

*Pobořena pevnost víry mé.
Pevnější hrad strmí k obloze.*

*Duji z něho na roh důvěry
širou zemí s tesklivými večery.*

V prsou tíseň hudby vzlyká,

*jen se dotknout kláves varhaníka.
Nezaceleny mé rány - aby zpívaly
sladkým kovem hřmící píšťaly.*

*Jako slunečnice, v zemi kořeny,
korunu svou k slunci obrací,
já zas, kořínky své v oblacích,
točím hlavu po zemi.*

*Jako luna ve vlnách se stkví
a s vodami neuplývá,
v duši mé lesk slunečný
žhavým čeřením se chvívá.*

*Jsem v tiché letní tmě
pleskání deště po dlažbě,*

*blesků siná skulina,
kterou bouře prolíná,*

*kosa bez kapičky rzi
zažívající se do srdcí.*

*S větrem zapřeným v zem,
potáhnu ji za svým snem.*

*A kdyby ji vyvez přes oblázky
aspoň o malou píd' lásky,*

*šťěstím uronil bych duši svou,
boží slzu skanou.*

*Vrať se znovu, mládí mé,
z krvavého ohně západu!
Ještě jednou jasu do chladu.*

*Nebud' větrem, písni má,
který zháší na hřbitově svíce.
Rozduj srdce dohaslá,
blýskej světlem létavice!*

*Duj na roh důvěry
v zemi s podmračenými večery.*